

102 C. R. EHRSTRÖM – J. V. SNELLMAN 20.XI 1847
HUB, JVS handskriftssamling

Bäste Broder!

Ditt bref af den 2 dennes gladde mig få dagar derefter. Välkommen åter från din excursion! Det vore väl om en sådan der Mecenat helst hvart tredje år hade behof af att låta blåsa på sig.

10 Låneaffären i Universitets fonden, den Du omnämner, är reglerad; Du har således intet att af den befara. Men ett annat lån, hvori Fredrik och P. A. Ervast har en tredje del (500 R^{ubel} B^{anco} A^{ssignater}) hvardera är äfven snart förfallet till inbetalning. Derjemte hotas jag med en borgen på 200 R^{ubel} s^{ilfver} m^{ynt}, äfven för P. A:s. Jag har omnämnt detta derföre, att jag är betänkt på att besöka P. A., om dermed kunde något vinnas. Hvad tror Du? eller hvad känner Du om hans affärer? Jag befarar att äfven Du är i borgen för dessa lån. Att intet kan uträttas hos h^{ono}m skriftligen har jag redan erfarit,

20 Ansökning till Kuopio har jag nu slagit ur hågen. Kommer Du derifrån, hvilket jag oaktadt alla dina dubier, anser sannolikt, så hvad återstår mig der mera än här! Familje- o^{ch} a^{ndra} förhållanden komma härtill.

Jag hinner nu icke mera. Affären, den förstnämnda, fordrade svar, derföre ville jag skrifva, om ock kort. Hvad den andra affären beträffar så skall jag tacka, om Du är god och underrättar mig om förhållandet. Vackra Elis mottog din helsning och bad mig framföra sin.

Gumman och barnen små må väl (den yngsta dock har tandplågor). Alla helsa vi hjertligt till Dig och din gumma. Helsa äfven Emma, då hon träffas.

Vän och bror
Carl.

30

Torneå d. 20 Nov. 1847.

Först sedan två dagar ha vi is på elfven, snö ännu obetydligt.

103 J. V. SNELLMAN – J. J. TENGSTRÖM 26.XI 1847
HUB, Kellgreniana

40

Kuopio den 26 November.
1847.

Vördade Faderlige Vän!

50

Med sann hjertesorg läste jag Farbrors sednaste bref. Jag hade haft underrättelse om Robert's sjukdom, men på samma gång fått veta, att den var lyckligen öfverstånden. Dervid tänkte jag blott, att dock D:r Haartman var nära till, och således behörig omsorg icke kunde saknas. Nu skrifver jag med verklig ängslan, emedan Farbrors bref förbereder på möjligheten af den sorgligaste utgång, och jag icke vet, om dessa rader vid deras framkomst kunna möta underrättelsen, att farhågorna besannats – hvilket Gud afvände!

Huru innerligt jag deltagar i Farbrors och Familjens oro, behöfver jag ej försäkra. Men jag säger, hvad jag sjelf blott sedan min skilsmessa från Robert i Paris afvetat, att jag skulle för min egen del känna vid en stor förlust. Lifvet och egoismen härdar eller förhärda sinnet med

åren, och man ser blott med en flygtig rörelse den ena och andra aftråda från skådeplatsen, äfven bland dem, vid hvilka allmänna eller enskilda förhållanden fäst at människans intresse. Men då jag hörde om Roberts sjukdom, kände jag det – och jag talade derom för min Hustru och berättarinnan, unga J. Kellgren – att jag för tiden icke visste, att någon förlust skulle röra mig så djupt, som den af Robert; hvilken jag då trodde utom all fara. Nu har jag haft ny anledning att besinna mig derpå, och vet, att den stundens känsla icke var en tillfällig rörelse.

I Robert har jag redan någon tid vänjt mig att se en verksam arbetare för vårt arma lands framtid – i min mening, denna rätt har här egoismen. Men de äro vanligen flera, vid hvilka man gerna fäster förhoppningar, för det, man gerna önskar. Öfver förmågan att verka, den intellektuella, är svårt att döma. Jag känner dock ingen bland de yngre, hvilka framtiden tillhör, som jag ville häri sätta öfver Robert. I våra förhållanden gäller dock förmågan mindre, än den goda viljan. Och häri står Robert i mina ögon främst bland mina både äldre och yngre förhoppningar. Af de äldre har redan hvar och en sin reservatio mentalis eller är häftad vid någon partikularitet, loflig och berömlig äfven, som likväl ger en god tillflykt, då det skulle gälla en mera omfattande och blottställd verksamhet. Bland de yngre finnes tyvärr äfven gryende tecken här och der till beräkningarnes smitta, och jag vet af ingen annan, vid hvilken jag skulle fäst at samma tillit, att hans fullkomliga oegennyttia skulle hålla de öfriga vakna. Denna renhet och flärdfrihet i Roberts karakter, förenad med hans för hvarje dag modigare värma, har först sedan vårt sednaste sammanträffande här och sist i Paris blifvit mig rätt bekant. Och jag var icke den enda af de på sednare stället samvarande, som kände, att han stod öfver oss alla med våra anspråk och bitterheter. Mig går sådant till hjertat, mera sällan nu än förr, och jag blygs ej för hans Fader säga, att hans bleka drag och varma, vackra blick vid vårt afsked så många gånger stått för mitt inre, att åtanken af honom under dessa förhållanden rör mig till tårar.

Just dessa förhållanden gifva mig en rätt att tala så öppet, och hans Fader, min Vän, att höra mitt tal med öfvertygelse, att det icke förestafvas af det slags konvenans, som seden rättfärdigar äfven mellan vänner.

Ja jag bedyrar det ännu, för hans Faders och Anhörigas skuld, för de fosterländska intressens, hvilka jag gerna ville kalla mina, och för min egen skuld, skall den dag, som bringar mig bud om Robert kâras räddning, vara mig en glädjens dag såsom få.

Jag har också vid lugnare afvägande stort hopp om denna glädje. Ringa krafter, såsom Robert's efter förra sjukdomen, göra nervfeber mindre våldsam, ehuru kanske förloppet är långsamare. Sjukdomen är bland de onda den bästa, emedan förloppet är så regelbundet, att de eljest blinda Æskulaperne i den äro klarseende. Också lærer den på sednare tid, allt sedan kolerans sista besök, såsom epidemi antagit ett mildare lynne. Sällan händer det numera ens hos oss, att en nervfeber-patient går med; mycket mindre bör det hända i Paris, der Haartman säkert sökt de bästa råd, vår verld kan bestå sig. Nära faran och nära den hotade, har Kellgren säkert sett och anat hellre mer än mindre. Måtte blott ännu icke någon afgörande underrättelse till ondo hafva anländt. Långsam fortgång hos sjukdomen vore en stor anledning att hoppas det bästa.

Hafva goda underrättelser kommit, så beder jag Farbror anse mig äfven försatt i orolig väntan. Det är isynnerhet plågsamt att, såsom jag

nu, skrifva under osäkerhet om, hvilka förhållanden brefvet skall möta.

Jag vill och kan också icke för denna gång skrifva om något annat i affärer, än att Universitetets böcker äro på rätt väg. Med mig helsar min hustru lilla barnsligen och betygar sitt deltagande.

Vördnadsfullt och tillgifvet

Joh. Vilh. Snellman.

10

104 *L. I. AHLSTUBBE – J. V. SNELLMAN 4.XII 1847*
HUB, JVS handskriftssamling

Gamle Vän och Broder!

Då Herr Bromander, som äfven här med framgång lemnat undervisning i *Dubbla Italienska Bokhålleriet* och som medför ett alldes öfverflödigt antal *betyg* öfver ej mindre sin förmåga, än den välvilja, hvarmed han flerstädes undervisat Skolungdom gratis, nu reser till Kuopio, så begagnar jag med nöje tillfället, att hos Dig till det bästa recommendera Mannen och derjemte, om ock endast med några ord, göra mig påminnt hos Dig.

Nöjd och lycklig inom min familj, bestående af min goda, oskattbara Gumma, en för sina 2 år ganska klok och präktig pojke och en 10 månader gammal, söt och temmeligen vacker flicka, lefver jag ännu här med ganska goda inkomster; men utsigterna för framtiden äro mörkare. Enligt Cadet-Corpsens nya Stat, skall Läkare-tjensten vid densamma nästa sommar besättas med finsk man, och, till följe af relationer och slägtförhållanden, har Muncken bestämdt lofvat denna tjänst åt Indrenius, som är beslägtad med alla de förnämsta husen å denna ort. Härigenom kommer ofelbart Läkare-praktiken, hvilken jag hittills i det närmaste ensam bestridt både inom Corpsens Tjenstemanna-personal, inom Staden och å kringliggande landsort, att betydligt delas. Beslutet, att ansöka den nu lediga Provincial-Läkaretjensten i Kuopio, har derföre hos mig redan mera än till hälften mognat. Monne denna kan föda en man, som årligen måste erlægga betydliga intressen? Har Du något i detta hänseende att meddela mig, så tviflar jag icke, att Du, så upptagen Du ock är af viktigare skriftställer, ej underlåter, att, inom denna månads utgång, skänka mig några rader. Äfven om jag kommer till Kuopio, kan jag väl – thy värr för mig! – ej påräkna, att länge få campera tillsamman med Dig – en omständighet, hvarpå, såsom Du väl kan inse, jag skulle fästa högsta vikt.

Må väl! Tänk någon gång med vänskap på Din

Tillgifne
Stubbe!

Fr:hamn d. 4:de December 1847.